

Enkla jämntjocka brunröda slingor anbringas stundom på hvalf och bågar, som icke tillhöra kyrkans förnämligaste platser, t. ex. i vapenhuset i Solna (se Mandelgrens plansch) och i ett dörrhvalf i Floda.

Ett vackert ornament (fig. 5) är det, som består af smala ur hvarandra framskjutande blad med parvisa flikar, och som städse har ena sidan med dess flikar rödbruna; den andra på samma sätt klart grön. I vågformiga slingor än ensamt, än uppbärande bruna rosetter förekommer detta *bladmotiv*, som vi i brist på bättre namn kunna kalla det tillsvidare, ofta i svicklar och smala fält, stundom också (i Täby och Vänge t. ex.) på strängar och bågar. Ur flera synpunkter förtjänar detta ornament vår lifliga uppmärksamhet. För det första bilda dessa båda färger, rödbrunt och grönt, jämte bakgrundens hvitt den treklang, som kan sägas behärska hela decorationen i de uppländska kyrkorna, och som i allmänhet gör en mycket god verkan.

Om dessa brungröna bladslingor i Kumla-gruppens målningar ännu få afstå den främsta platsen åt rankverket, så uppträda de däremot såsom det förnämsta, ja nästan uteslutande använda ornamentet i de flesta andra Upplands-kyrkor, hvilkas målningar förskrifva sig från senare hälften af 1400- och början af 1500-talet. Vi se dem sålunda på figur 6, som är hämtad från Knifsta kyrka. Medan färgerna och slingornas art och användning här äro de samma som i Kumla, är däremot grundformen något annorlunda beskaffad, den är vida mindre elegant, i det bladet är jämntjockt och har rundade flikar. Om Kumla-bladet har en aflägsen likhet med det antika akantus-ornamentet, så förefaller Knifstas däremot mera naturalistiskt, och kanske det icke går an att anse det senare blott som en förvanskning af det förra. Emellertid torde denna olikhet i teckningen af de grundformer, från hvilka man utgick, icke utesluta, att en in-